

Hasan Deniz

Alte Liebe

Hasan Deniz
Alte Liebe

Murat Gülsoy

bir sinema salonunda biteviye oynayan bir film ne yapabilir? Belleksiz bir anı ne kadar dayanabilirse, o kadar.. Hepsinin aklında aynı sözler. Eski bir aşka dair işaretler taşıyan nesneler başı çekiyor. Bir mırıldanma, belirsiz bir ritim, insana dair bir iz. Durmadan tekrar ettiği için gerçeğin yerine geçme cesareti bulan...

Bir zamanlar buraydık. Birileri vardı. Şimdi: İnsan-sonrası dönemin hüznü işaretleri. Bir zamanlar, biz varken... evet vardık bir zamanlar. O zamanlar neşeli, bencil ve uçucuyduk. Korktuğumuz ve korkuttuğumuz da oldu ama hiç böyle bir son hayal etmemiştik. Tamamen yok olabilmeyi. Bu aklımızın alabileceği bir şey değildi. Mezarlıklarda güldüğümüz, şarap içtiğimiz de oldu, şarkı söyleyip seviştiğimiz de. Ölüm zavallı bir böcekten başka bir şey değildi, yanımıza yaklaşmaya cesaret edemezdi. Küstahtık. Heykellere sarılır, taştan dudakları öperdik. Etimizde yanan ateşin asla sönmeyeceğini sanırdık. Var olmanın kaçınılmaz kibriyle gülerdik. Çoktuk, fazlaydık, diriydik, güçlüydük... Dünya bizimle yaşam bulurdu. Mekan bizimle genişlerdi. Zamanın ve nesnelerin sahibi olduğumuzdan emindik. Sonra... parti bitti. Herkes gitti. Rüzgarda yolunu kaybetmiş belli belirsiz işaretler kaldı geride... Bir gün biteceğini biliyorduk, ama bu kadar çabuk olmasını beklemiyorduk doğrusu. Önceleri bir söylentiydi. Kimsenin ciddiye almadığı kehanetlerden biri daha dedik. Gerçek olabilir mi diye kuşulanmaya fırsat bulamadık. Ansızın herkes gitti, geriye nesneler kaldı, bağlantısız. Meğer bu kadar kolay ve kendiliğinden olacaktı. İplerin yumuşacık çözülmesi, bağların eriyip gitmesi, renklerin uçması... Mekanın imkanını kaybettiği bir dönem bu... Var olmadan hatırlıyoruz şimdi. Artık bedenimiz kırılğan, geleceksiz ve hatta gereksiz bir yük. Göğüs kafesimiz çoktandır boş. Issız. Nesnenin yalnızlığı en katlanılmaz olanı. Her şeyi birbirine bağlayan kıpkızıl bir kahkaha ya da çığlık çığlığa bir acı olmadıktan sonra nesneler nasıl sürdürsün kendilerini? Bu nesnelerin özlemi geçmişe değil. Zamanla işi yok onların. Terk edildikleri anda takılıp kalmışlar. İnsanın olmadığı yerde zaman akıyor. Öylece duran, durmakta olan, tüm varoluşu bu durma eyleminden ibaret olan nesnelere bakılması onlara beklenmedik bir umut veriyor. Bir şeyler olacak sanki. Bakış nesnelerin arzusuyla titremesine yol açıyor. Nesneler kendi kenarlarının farkına varıyorlar, köşelerini buluyorlar. Nerdeyse birer kişilik kazanacaklar. Bozulan şekiller son bir çabayla kendilerini topluyor. Sessizliğin içinde bir çığlık potansiyeli büyüyor. En ağırbaşlı kütlelerin yalvarmaya başlaması an meselesi. Hatta kimileri şaka yapmak üzere. Ama sonra her şey eski haline dönüyor. Kimsenin dinlemediği bir şarkı ya da boş bir sinema salonunda biteviye oynayan bir film ne yapabilir? Belleksiz bir anı ne kadar dayanabilirse, o kadar.. Hepsinin aklında aynı sözler. Eski bir aşka dair işaretler taşıyan nesneler başı çekiyor. Bir mırıldanma, belirsiz bir ritim, insana dair bir iz. Durmadan tekrar ettiği için gerçeğin yerine geçme cesareti bulan...

Bir zamanlar buraydık. Birileri vardı. Şimdi: İnsan-sonrası dönemin hüznü işaretleri. Bir zamanlar, biz varken... evet vardık bir zamanlar. O zamanlar neşeli, bencil ve uçucuyduk. Korktuğumuz ve korkuttuğumuz da oldu ama hiç böyle bir son hayal etmemiştik. Tamamen yok olabilmeyi. Bu aklımızın alabileceği bir şey

Murat Gülsoy

what good is a movie that plays incessantly, over and over again in an empty theater? A memoryless recollection lasts as long as it can last and not a moment longer... The words really are all the same. Objects reminiscent of an old love lead the way. A murmuring, a vague rhythm, a hint of someone that dares to supplant reality through incessant repetition...

We've been here before. But there was someone here then. And now? The sorrowful signals of a post-human age. Once, when we were here... Yes, there was a time when we were here. But in those days we used to be cheerful, and selfish, and capricious. Sometimes we were scared—and sometimes we scared others—but we never imagined an end like this. Complete and utter extinction: that's something that never crossed our minds. We partied in cemeteries, drank wine, sang songs, made love. Death was just a pathetic bug that dared not so much as approach us. We were arrogant. We embraced statues and kissed their stony lips. We supposed that the fire that engulfed our flesh would never go out. We laughed with the inexorable pride of being. We were many, extreme, alive, potent... The world found life in us. Space found expanse with us. We were convinced that we were the masters of time and objects. And then... The party was over. Everybody left. All that remained were ambiguous clues gone astray in the wind... We knew it would end someday but, truth be told, we never thought "someday" would be so soon. At first it was just a rumor: another of those prophecies that nobody takes seriously, we said. Then suddenly everyone left and all that remained were objects—disconnected objects. So it was as easy as that and it happened all by itself: a mere unbinding of ties, a melting away of bonds, a paling of colors... It was a time when even space ceased to have function... We remember things only by their absence. Our bodies now are fragile encumbrances without a future and even without a point. Our hearts are hollow now, uninhabited for a long time. Solitude is an object's most unbearable state. Without the ruddy laughter that binds everything together or the pain that makes one scream, how can objects sustain their existence? What these objects long for is not the past. They have no truck with time. The moment they're abandoned they stumble and fall. Gazing at objects that just stop and stay—objects that owe their whole existence to the act of stopping—inspires them with an unexpected hope. Gaze causes objects to tremble with desire. Becoming aware of its own edges and discovering its corners, every object acquires almost a personality of its own. With one final effort their deformities restore themselves. They become more and more likely to shatter the silence with a scream; at any moment even the most ponderous of masses is likely to beg; some even seem about to crack a joke. But then everything returns to what it used to be. What good is a song that no one listens to or a movie that plays incessantly, over and over again in an empty theater? A memoryless recollection lasts as long as it can last and not a moment longer... Everyone is thinking the same thing. Objects reminiscent of an old love lead the way. A murmuring, a vague rhythm, a hint of someone that dares to supplant reality through incessant repetition...

We've been here before. But there was someone here then. And now? The sorrowful signals of a post-human age. Once, when we were here... Yes, there was a time when we were here. But then we used to be cheerful, and selfish, and capricious. Sometimes we were scared—and sometimes we scared others—but we never imagined an end like this. Complete and utter extinction: that's something that never

Bu kitap, 18 Mart 2014 - 26 Nisan 2014 tarihleri arasında Millî Reasürans Sanat Galerisi'nde düzenlenen Hasan Deniz fotoğraf sergisi nedeniyle basılmıştır.

This book is published on the occasion of the exhibition of Hasan Deniz held between March 18, 2014 - April 26, 2014 at Millî Reasürans Art Gallery.

Yayınlayan Millî Reasürans T.A.Ş.
Published by Millî Reasürans T.A.Ş.

Birinci Baskı, İstanbul, Mart 2014, 1000 adet
First Edition İstanbul, March 2014, 1000 copies

ISBN
978-605-4382-16-3

Organizasyon / Organization
Millî Reasürans Sanat Galerisi
Millî Reasürans Art Gallery

Küratör / Curator
Amélie Edgü

Yardımcı Küratör / Curatorial Assistant
Ayşe Gür

Çeviri / Translation
Robert Bragner

Grafik Tasarım / Graphic Design
İrem Ela Yıldızeli

Renk Ayrımı ve Baskı / Color Separation and Printing
A4 Ofset Matbaacılık San. ve Tic. LTD. Şti.
Otosanayi Sitesi, Yeşilce Mah. Donanma Sok.
No: 16 34418, Kağıthane-İstanbul
Tel: 0212 281 64 48 / www.a4ofset.com
Sertifika No: 12168